

Beste mensen

De liturgie vraag vandaag van ons eens na te denken over:

Welk beeld van God hou jij er op na?

Is dat een straffende God? of een Barmhartige?

De beide lezingen van vandaag

(de klassieke va het brandende braambos en de niet –omgehakte-vijgenboom)

opteren voor de barmhartige God.

Bij de eerste lezing zou je ook nog kunnen denken aan god is niet alleen aanwezig in het vuur van het braambos, maar 'Gij zijt in alles diep verscholen'.

Die laatste opmerking nuanceert je Godsbeeld nog aanzienlijk.

Stof te over om over na te denken!

Goede zondag

Hans

DERDE ZONDAG VASTEN C

Exodus 3:1-8+13-15

Lucas 13:1-9

Bennekom 2016

Kunt u eigenlijk wel goed en zuiver zien? Wat voor kleur bril heeft u gewoonlijk op? Die vraag legt Jezus ons vandaag voor in het evangelie. Hoe kijkt u nou tegen de gebeurtenissen aan van alledag? Je zou kunnen zeggen: Jezus geeft hier een evangelisch commentaar achter het nieuws.

Hoe kijkt hij nou aan tegen slachtoffers van geweld en tegen slachtoffers van een ongeluk? Mensen, die omgekomen zijn bij relletjes en opstand en mensen, die bedolven zijn door een instortende toren? En, de vraag, die hij zijn toehoorders voorlegt, is: kijken jullie daar wel goed naar?

Ons kijken is al gauw vergelijken: zij wèl, ik - gelukkig - niet. En van vergelijken komt interpreteren: zij wel, zal wel hun eigen schuld zijn dus. Ik niet, ik leef dan ook netjes, volgens de regels en de normen. Zij zijn door God gestraft, ik niet, - en terecht.

We moeten maar niet te gauw zeggen: 'in vroeger tijden zag men in lijden en tegenslag de straffende hand van God', want ook ons zit dat in het bloed om lijden met straf en eigen schuld uit te leggen.

'Zijn wij nu zulke rotmensen, dat ons dit moest overkomen?', zo begon een kennis van me het gesprek, toen ze kwam vragen, of ik de uitvaart wilde doen van haar broer en schoonzus, die op een verkeersbrug in een ongeluk waren omgekomen.

En hoe vaak hoor je niet: waaraan hebben we dit verdiend? Altijd netjes geleefd en nu dit? Deze ziekte, dit ongeluk, deze tegenslag? En doen we dat al naar ons eigen lijden toe, hoeveel gemakkelijker nog naar dat van anderen.

Zouden er geen mensen zijn, die denken en zeggen: eigen schuld, dat ze zo dom zijn in de derde wereld, moeten ze maar harder werken? Hoeveel mensen lijden er niet onder hun werkeloosheid of WAO, vooral omdat burens, kennissen en familie zeggen, denken: dat is maar makkelijk, parasiteren op de maatschappij. Je lijden is je eigen schuld. En wat dacht u van slachtoffers van verkrachting, van aidspatiënten, hoe vaak zullen die niet nagewezen worden met de kreet: eigen schuld?

Tegen zulke mensen zegt Jezus: wrijf je ogen eens uit, leer eens echt en met mededogen kijken naar je medemens. Houd het eens eerst bij jezelf. Zou het niet zo kunnen zijn, dat God oneindig geduldig met jou is? Dat je het eigenlijk wel verdiende om omgehakt te worden, maar dat de goede tuinman Jezus nog eindeloos voor je pleit, opdat er nog een kans is, dat jou de ogen opengaan?

Maar wat doen we dan fout?

Wel, daar gaat de eerste lezing over. Een klassiek Bijbelverhaal over de brandende doornstruik. Je zou voor de aardigheid die lezing nog eens door moeten nemen en alle woorden onderstrepen, die met 'zien' te maken hebben.

Het begint al met God, die zich heeft laten zien. En dan gaat Mozes zien, steeds duidelijker, steeds dieper. Eerst ziet hij een natuurverschijnsel, een brandende doornstruik, die niet verteerd wordt - hoe je dat ook uitlegt -, dan begrijpt hij, dat dit een boodschap is, een teken, en tenslotte overstijgt hij het zien en hij hoort de stem van God zelf. En wat zegt God? Gezien! En hij herhaalt het: gezien! Gezien heb Ik de onderdrukking van mijn volk. En gehoord heb Ik hun geschreeuw in de martelkamers en gekend heb Ik hun smarten.

En Mozes wordt uitgenodigd om met diezelfde lieve, meedogende ogen te kijken naar allen, die, hoe dan ook, met lijden te maken hebben. Om naar hen te kijken met Gods eigen ogen. Om je vertroebelde blik, de gekleurde bril achter je te laten en door Gods ogen de wereld van het lijden te zien.

En dan openbaart God zijn Naam: 'Ik zal er zijn voor jullie', voor jullie, die nu lijden, zoals ik er was in het verleden, zoals ik er zijn zal in de toekomst.

Die Naam van God moet geheiligd worden, d.w.z. die Naam is tegelijk een programma, een opdracht voor Mozes. Hij moet iets gaan doen voor al die mensen. Hij moet 'er zijn' voor allen, die lijden. En ook aan ons is die Naam geopenbaard: 'Ik zal er zijn'. Dat is ook voor ons een opdracht. Ook wij zijn geroepen, niet om mensen te beoordelen, laat staan ons boven wie dan ook te verheffen, maar om Gods Naam te heiligen in deze wereld, zichtbaar te maken, ieder op zijn eigen en op haar eigen plaats. In ons handelen, in ons mede-lijden moet zichtbaar gaan worden, dat God heeft gezien, dat God heeft gehoord, dat God heeft verstaan, waar het mis gaat op deze aarde.

Hij vraagt ons vandaag om naar ieder mens te kijken met Gods zuivere ogen, zonder oordeel, en om dat zien om te zetten in daden, in daden van bevrijding en in daden van genezing, in daden van liefdevol erbarmen. Dat is waar deze veertigdagentijd ons ook toe oproept.